

The background is a gradient of purple and blue, decorated with numerous gold stars and stylized fireworks. The fireworks are depicted as bursts of radiating lines in shades of gold and blue.

Jill Mansell

Kolme
ihanaa
asiaa
sinusta

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Kolme ihanaa
asiaa sinusta

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *Three Amazing Things About You*
Copyright © 2015 Jill Mansell
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-080-6

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

KIITOKSET

Olen äärettömän kiitollinen tri Joanna Cannonille, joka luki kirjan sen käsikirjoitusvaiheessa ja varmisti, etten ollut tehnyt noloja lääketieteellisiä virheitä. Kiitos myös tri Keir Shielsille, joka vastasi auliisti lääketieteellisiin kysymyksiin, ja Helen Daviesille periytyvyyttä koskevista neuvoista.

Lopuksi haluaisin kiittää inspiroivaa Oli Lewingtonia, jonka kystisen fibroosin kanssa elämisestä kertova omaelämäkerta *Smile Through It* on ollut tätä kirjaa kirjoittaessani korvaamattoman arvokas. Lienee tarpeetonta sanoa, että kaikki mahdolliset virheet ovat yksinomaan omiani.

Nykyhetki

Nyt on tunnustusten aika. Kahden viime vuoden ajan olen pyytänyt teitä kertomaan minulle kolme asiaa itsestänne. Vastavuoroisesti en ole koskaan kertonut teille mitään itsestäni. Mikä ei varmaankaan ole tuntunut kovin reilulta.

Mutta nyt kello kolme aamuyöllä, minua Lontooseen kuljettavan auton takapenkillä olen päättänyt tehdä sen. Tässä, olkaa hyvä:

1. Olen kaksikymmentäkahdeksanvuotias, sairastan kystistä fibroosia, enkä itse asiassa ole koskaan odottanut eläväni näin pitkään.
2. Sairaalan elinsiirtokoordinaattori soitti kaksi tuntia sitten – minulle on löytynyt keuhkosiirrännäinen.
3. En ole eläissäni ollut näin peloissani. Enkä innoissani. Mutta ennen kaikkea peloissani. Sillä tämä on iso juttu, ja koska olen pelkuri, en voi olla ajattelematta pahinta mahdollista vaihtoehtoa.

Nyt siis tiedätte syyn, miksi kerron kaiken. Jos tämä jää nettisivujeni viimeiseksi tekstiksi, ymmärrätte miksi. Turha sanoa, että todella toivon ettei niin käy.

Vielä yksi asia: Kiitos, kiitos, KIITOS elinluovuttajan ihanalle perheelle tästä saamastani lahjasta, tästä uskomattomasta mahdollisuudesta. Olen kiitollinen kuolemaani asti ja –

Hallie keskeytti, luki kirjoittamansa ja poisti viimeisen lauseen. Sen sijaan hän kirjoitti: *Toivottavasti tiedätte, kuinka uskomattomia olette. Teidän rohkeutenne ja hyväsydämisyytenne ei unohdu koskaan.*

Auton tuulilasiin ripsi sadepisaroita. Hallie katseli ulos lämpimään kesäyöhön, kun pimeässä häämöttävä kyltti, jossa luki *Lontoo 40 km*, läheni ja jäi taakse. Katulamput loistivat meripihkankeltaisina, ja talojen ikkunoissa näkyi vain satunnaisesti valoja; lähes kaikki olivat tähän aikaan nukkumassa. Pian aamunsarastus kuitenkin valaisisi taivaan, herätyskellojen pirinä herättäisi ihmiset ja he jatkaisivat tavallista elämää pysähtymättä edes ajattelemaan, kuinka ihmeellistä tavallinen elämä oli.

Jo se, että kykeni hengittämään sisään ja ulos, oli melko ihmeellistä.

Kaiken lopullisuus iski taas Hallien mieleen. Tietysti oli yhä mahdollista, että kudosityhteensopivuus ei olisi riittävä ja elinsiirto ei toteutuisi. Sen vuoksi hän ei ollut vielä laittanut viestiä nettisivuille. Mutta muutaman vaivaisen tunnin kuluttua hän saattaisi olla leikkaussalissa ja saada jonkun toisen ihmisen keuhkot. Ja kuka tiesi, mitä sen jälkeen voisi tapahtua?

Kuinka moni lukisi hänen viestinsä? Mitä ihmiset ajattelisivat?

Hallie nojautui taaksepäin, ajatteli poistamaansa riviä ja toivoi, että pystyisi poistamaan yhtä helposti päässään nyt soivan kappaleen. Se oli hieno laulu, sellainen jota ihmiset mielellään lauloivat karaokessa. Kaikki yhtyivät aina innokkaasti kertosaakeeseen.

Hän ei muistanut tekstiä sanatarkasti, mutta kertosäkeen loppu meni jotenkin näin: *Tää voi olla se päivä, kun mä kuolen... tää voi olla se päivä, kun mä kuolen...*

No, ainakin hänen huumorintajunsa oli tallella.

Aiemmin

”Hei, miten menee? Mitä olet tekemässä?”

Bean äänen kuuleminen sai Hallien piristymään. ”Haluatko oikeasti tietää? Okei, minä kerron. Mutta varoitin, että tulet tosi kateelliseksi.”

”Anna kuulua.”

”Olen Venetsiassa ja istun Caffe Florianin ulkopöydässä Pyhän Markuksen torilla. Aurinko paistaa, kirkonkellot soivat, ja tarjoilija avasi juuri pullon jääkylmää proseccoa.”

”Onko hän komea?”

”Mitä luulet? Tämä on Venetsia! Totta kai on. Hän katsoo minua”, Hallie sanoi. ”Sillä silmällä.”

”Hmm, kuuleeko hän, mitä sinä sanot?”

”Ei hätää, hän ei puhu sanaakaan englantia. Saatan vietellä hänet myöhemmin. Hän näyttää vähän Bradley Cooperilta.”

”Oletko varma, ettet tarkoita Tommy Cooperia?”

”Pää kiinni.”

”Onko siellä puluja?”

”On, läjäpäin.”

”Äiti kävi kerran Pyhän Markuksen torilla. Sai pulunkakkaa päähänsä.”

”Ihanaa.”

”Äiti oli ihan raivona”, Bea jatkoi. ”Hän oli käynyt matkaa varten kampaajalla. Sinuna en jäisi sinne. Häivy, kun vielä voit. Italialaiset pulut ovat ilkeitä.”

”Okei, uskotaan. Hyppään helikopteriini ja lennän kotiin.”

”Hyvä päätös. Tulenko käymään illalla töiden jälkeen?”

”Se olisi kivaa.”

”Seitsemän maissa sitten. Nähdään silloin. Heippa!”

Hallie laski puhelimen kädestään ja suoristi peiton, joka oli taas kiertynyt. Hän veti itsensä mukavampaan istuma-asentoon ja yritti parhaansa mukaan kohennella myös tyynyjä. Oli oma taiteenlajinsa viettää pitkiä aikoja sängyssä ilman että joutui kerta toisensa jälkeen muuttamaan asentoa, eikä hän vielä hallinnut sitä. Asennon vaihtamiseen tarvittiin selän kaarelle kohottamista, hartioiden ojentamista, takapuolella vääntelehtimistä ja kaulan kurottamista.

Ojentauduttuaan, vääntelehdittyään ja saatuaan itsensä kohtuullisen hyvään asentoon Hallie katsoi ulkona näkyvää syväsinistä taivasta, kun pimeys alkoi laskeutua. Joulun oli viikko, ja moniväriset jouluvalot paloivat. Halliella oli täältä kiistatta kylän paras näköala: vasemmalla näkyi pääkatu ja oikealla Windrush-joki ja sen yli kulkeva matala kivisilta sekä joen toisella puolella olevien hunajankeltaisten kauppojen, hotellien ja asuintalojen rivistö. Hän saattoi seurata kaikkien tulemisiä ja menemisiä, pysyä perillä tuttujensa liikkeistä ja tarkkailla myös turisteja, jotka kuljeskelivat pitkin Pohjois-Cotswoldsin kruununjalokiveksi kutsuttua Carranfordia.

Näin talvikuukausina kävijöitä ei tietenkään ollut kovin paljon, mutta silti sen verran että ihmisten tarkkailu oli kiinnostavaa ja turistiystävälliset kaupat pysyivät auki. Parhaillaan kylässä tungeksi bussilastillinen matkailijoita, jotka ottivat loputtomasti valokuvia, syöksyivät kaupasta toiseen ja ostivat tarpeettomia matkamuistoja ja joululahjoja kotipuolella oleville ystäville ja sukulaisille. Näytti siltä, että tänä vuonna moni heistä saisi joululahjaksi sateenvarjon, johon oli painettu Carranfordin maisemia. Yksistään Bea oli myynyt niitä tänään ainakin tusinan.

Kahdeksan päivää joulun. Hallie yritti olla ajattelematta, olisiko tämä hänen viimeinen joulunsa, sillä sellaiset ajatukset olivat hyödyttömiä eikä niihin ollut vastausta. Ainoa vastaus oli aina *mahdollisesti*.

Toisaalta sama päti joka ikiseen ihmiseen tällä planeetalla.

Hallie karkotti kysymyksen mielestään ja avasi sen sijaan iPadinsa ja tarkisti sähköpostin. Nettisivuilla kävijöitä oli tullut iltapäivän aikana monta uutta sähköpostiviestiä. Hienoa, hänellä olisi jotain tekemistä ennen Bean tuloa. Vähät sen pohtimisesta, olisiko tämä joulu hänen viimeisensä; hänellä oli paljon tärkeämpiäkin ongelmia selvitettävänä, kuten se, kuinka tytön tulisi toimia huomattessaan, että on vahingossa seurustellut kaksospoikien kanssa, tai se, miten keski-ikäisen miehen kannattaisi joulunpyhinä jakaa aikansa tylsän vaimonsa ja rakastajattarensa kesken.

Hallie oli pannut nettisivut pystyyn pitkittyneen ja erityisen pitkävetäisen sairaalajakson aikana. Eikö kuka tahansa nauttanut neuvontapalstojen lukemisesta? Hallie oli aina nauttanut. Hän rakasti niitä ja rakasti myös ratkaisujen keksimistä ongelmiin. Silloin kun kysyjä ei saanut palstanpitäjältä hyödyllistä neuvoa, häntä harmitti aina, ettei voinut puuttua asiaan ja vastata itse.

Ratkaisu tähän kyseiseen ongelmaan oli ollut oma nettisivusto, jonka kautta hän oli alkanut antaa itse neuvoja.

Hän ei ollut tehnyt sitä sääliä Hallie-parkana, jolla oli heikot keuhkot ja rajoitettu elinaika. Hän oli tiennyt heti, että se olisi vain estänyt kysymysten esittämistä. Kun ihmisillä oli elämässään ongelmia, ne olivat heille suunnattoman suuria, ja jokaisen oli kunnioitettava sitä. Kenenkään ei pitänyt joutua tuntemaan, ettei hänen ongelmansa vetäisi vervoja neuvoja antavan henkilön ongelmille.

Niinpä Hallie oli pysytellyt alusta asti tuntemattomana. Lukijat tiesivät vain, että hän oli nainen. Nettisivuston nimi oli www.kolmeasiaasinusta.com, ja jokaista neuvoa kysyvää pyydettiin kertomaan itsestään kolme asiaa. Oli täysin kysyjän itsensä päätettävissä, olivatko paljastukset isoja vai pieniä, mutta ne antoivat aina mielenkiintoisia vihjeitä tämän luonteesta, ja Hallie hyödynsi niitä ymmärtääkseen kysyjä paremmin.

Pariin ensimmäiseen viikkoon nettisivuilla ei tietysti ollut käynyt lukijoita eikä Hallielle ollut tullut kysymyksiä siitä yksinkertaisesta syystä, että kukaan ei tiennyt sivuston olemassaolosta. Hänen oli pitänyt keksiä ongelmia, lainata ja muokata joitain kysymyksiä vanhoista aikakauslehdistä ja vastata omin sanoin ihmisille, jotka eivät olleet koskaan edes uskoutuneet hänelle.

Mutta ennen pitkää kiinnostus oli alkanut kasvaa. Sosiaalisen median voiman ansiosta ihmiset olivat pikkuhiljaa löytäneet sivuston, pitäneet siitä ja levittäneet sanaa ystävilleen. Käyntimäärät olivat kasvaneet tasaisesti, ja lukijat olivat alkaneet esittää omia kysymyksiään, mikä oli mukavaa ja vapautti Hallien käyttämään enemmän aikaa oikeisiin ongelmiin perehtymiseen ja niihin parhaan mahdollisen vastauksen löytämiseen.

Siitä asti sivuston suosio oli jatkanut kasvuaan. Lukijat tunsivat Hallien Rosena, joka oli hänen toinen nimensä. Sivustolla kävijät saivat antaa esitettyihin kysymyksiin myös omia vastauksiaan, mutta oli Hallien päätettävissä, julkaisiinko ne vai ei. Lukijoiden keskuudessa vallitsi laaja yksimielisuus siitä, että Rosen vastaukset olivat erinomaisia ja hänen suhtautumisensa kysyjiin oli hieno. Hän oli lämmin, nokkela ja myötätuntoinen, ja lukijat arvostivat sitä.

Melkein yhtä paljon kuin Hallie vastavuoroisesti arvosti heitä. Hän klikkasi ensimmäisen sähköpostin auki:

Hyvä Rose,

1. Olen palomies.
2. Pelaan rugbya.
3. Pelkään pimeää.

Olen neljäkymmentäkuusivuotias ja olen ollut melkein kaksikymmentä vuotta naimisissa. Vaimoni ei tiedä, että tykkään käyttää naisten alusvaatteita. Itse asiassa kukaan ei tiedä. Ongelmani on, että anoppini otti viime viikolla asiakseen pestä ja siivota autoni sillä aikaa, kun olin työtilaisuudessa. Koska hän on perinpohjaista ihmistyyppiä, hän otti varankaan takakontista ja löysi sen alta rintaliivit ja pikkuhousut.

Nyt hän syyttää minua salasuhteesta ja vaatii tunnustamaan kaiken vaimolleni. Tunnen anoppini – hän ei anna periksi ennen kuin olen tehnyt niin. Joten kumpi minun sinun mielestäsi, Rose, pitäisi tunnustaa olevani? Uskoton aviomies vai transvestiitti? En todellakaan tiedä, kumpi hänen olisi helpompi hyväksyä.

Seeelvä.

Toisessa sähköpostissa luki:

Hyvä Rose,

1. Olen ruma.
2. Olen lihava.
3. Inhoan elämäniä.

Meidän luokalla on poika, josta tykkään tosi paljon, mutta hän ei vilkaisekaan minua. Luulin sen johtuvan siitä, etten

ollut tarpeeksi laiha, sillä hän näyttää tykkäävän vain laihoista tytöistä, joten lakkasin lokakuussa syömästä, ja olen nyt laihtunut melkein kaksikymmentä kiloa, mutta hän ei ole vielääkään kiinnostunut minusta.

Mikä minussa on vikana ja miten saan hänet rakastumaan itseeni? Haluan vain olla onnellinen. Luuletko, että hän rakastuu minuun, jos laihdun lisää? Auta minua, Rose, olen niin epätoivoinen, että haluaisin kuolla. Pliis, pliiis, sano mitä tehdä.

Hallie tunsi myötätuntoa tätä suunnattoman onnetonta teiniä kohtaan. Hän vastaisi tähän ensimmäisenä. Tyttöparka, reilu määrä myötätuntoa ei tekisi nyt pahaa.

Oli jouluaatto, ja Tasha Sykes huomasi, ettei ollut maailman fiksuin idea lähteä shoppailemaan, jos oli määrä olla kolmen tunnin päästä lentoasemalla.

Mutta hänen piti tehdä vielä viime hetken ostoksia, eikä hän ollut odottanut, että ihan näin moni muu olisi yhtä epäjärjestelmällinen kuin hän itse. Kaupoissa oli kuumaa ja tukaalaa, ulkona pakkanen nipisteli nenää, ja puhelimeen kilahteli vähän väliä viestejä kavereilta, jotka kyselivät, miksi hän oli lähtenyt eilisistä juhlista niin aikaisin.

Tasha jätti vastaamatta viesteihin, kaverit kyllä tunsivat jo hänen tapansa. Hänen sinkkuutensa tuntui häiritsevän heitä paljon enemmän kuin häntä itseään, ja he yrittivät kaiken aikaa saattaa häntä yhteen miesten kanssa, joista hän ei ollut vähääkään kiinnostunut. Eilisiltä oli ollut taas sitä samaa: tyylikkäätkoktailkutsut Hampsteadissa täynnä pariskuntia lukuun ottamatta yhtä pahaa aavistamatonta ihmistä, joka oli houkuteltu paikalle hänen vuokseen.

Miesparka.

Taivas, mikä painajainen ilta oli ollut. Aluksi oli vaikuttanut, ettei miehessä ollut mitään vikaa. Hänen nimensä oli Tom, hän oli ihan kelvollisen näköinen ja oli ammatiltaan kirjanpitäjä, mikä olisi ollut uskomattoman kätevää. Tom oli ollut kohtelias, hyvin pukeutunut, hyvää seuraa ja kiinnostunut hänestä.

Tasha oli ollut jo melkein – *melkein* – lupautua treffeille hänen kanssaan, ellei yksi seikka olisi muodostunut esteeksi.

”Että mitkä?” Jeannie oli sihissyt keittiössä. ”Hänen *korvansa*? Mitä vikaa hänen korvissaan on?”

”Niissä on karvoja.” Tashaa oli harmittanut sanoa se, sillä hän tiesi hyvin, miltä se sai hänet kuulostamaan. Jeanne oli elehtinyt *entäs sitten* -tyyliin. ”Hän on mies. Sellaista sattuu.”

”Joo, mutta on se vähän ällöttävää. Niiden näkeminen ei ole kivaa.”

”Älä sitten katso niitä!”

”Mutta tietäisin silti, että siinä ne ovat karvoineen pävineen.”

”Ja sekö on ainoa vika hänessä?”

Tasha oli kohauttanut avuttomasti harteitaan; tuskin korvat ainoa vika olivat, mutta hän ei pystynyt nyt keskittymään muuhun. ”En minä voi mitään sille, miltä minusta tuntuu.”

”Tutustuttuasi häneen voisit saada hänet ajamaan karvat pois”, Jeannie oli ehdottanut. ”Voisit pitää hänelle ihanan hemmotteluhetken ja poistaa ne itse Veetillä!”

”Onko sinulla mitään käsitystä, kuinka kuvottavalta tuo kuulostaa?” Pelkkä ajatuskin oli saanut Tashan kiemurtelemaan.

”Barryn varpaankynsillä oli minuun samanlainen vaikutus, mutta nyt ne eivät haittaa minua yhtään!”

Aina pahempaa. ”Minun on joka tapauksessa mentävä aikaisin nukkumaan”, Tasha oli sanonut. ”Aion livahtaa täältä.”

”Sinun ongelmasi on se, että olet ihan liian nirso. Me olemme etsineet sinulle kaikki nämä ihanat miehet, etkä sinä anna heille edes mahdollisuutta. Löydät heistä aina jotain vikaa.”

”En minä ole liian nirso. He eivät vain ole olleet... oikeanlaisia.”

”Tarkoitat täydellisiä”, Jeannie oli tokaissut. ”Ja juuri se on sinun ongelmasi. Sinäkään et ole täydellinen. Kukaan ei ole.

Jos sinä toivot miestä, jossa ei ole mitään vikaa... no, voit yhtä hyvin luovuttaa heti, sillä sellaista ei ole.”

Mikä oli epäilemättä totta, mutta Tasha ei silti voinut mitään sille, miltä hänestä tuntui.

Karvaiset korvat, yök.

Puoleenpäivään mennessä Tasha oli melkein valmis, listalla oli enää vain muutama ostos yliviivaamatta. Hän lähti Marks & Spenceriltä lastattuna ostoskasseilla kuin muuli ja oli vähällä rusentaa ne pyöröovessa. Hänellä oli kuuma ja vähän klaustrofobinen olo paksussa vaaleanpunaisessa takissaan. Ja kaksi kättä ei kerta kaikkiaan riittänyt. Tällainen tavaramäärä sai käsivarret kipeiksi ja muodosti niin kömpelön ja ylidevän kuljetuksen, että hän kolhi kasseilla ja pake-teilla vahingossa muita ihmisiä.

Asialle oli tehtävä jotain. Kolme netistä tilattua ja liikkeestä noudettua ostosta olivat paljon pienemmät kuin laatikot, joihin ne oli pakattu. Tasha päätti ryhtyä toimeen, laski ostoskassivuorensa maahan ja poisti kaikki ylimääräiset pakkaukset pakaten tavarat uudestaan pienempään kassimäärään. No niin, nyt oli paljon parempi. Järjestelykyvystään ilahtuneena hän sulloi poistetut pahvipakkaukset lähellä olevaan roskikseen ja mätti tyhjät ostoskassit niiden perään. Venyteltyään sitten särkeviä hartioitaan hän kokosi jäljellä olevat täydet kassit käsiinsä. Ne olivat yhä painavia, mutta nyt niitä oli paljon helpompi kantaa ja olisi paljon epätodennäköisempää, että hän töytäisisi niillä pikkulapsia kumoon.

Tilanne oli taas hallinnassa. Nyt oli enää haettava rasia jouluisia paukkukaramelleja ja hopeanvärinen huivi äidille, ja sitten kaikki olisi hoidettu.

Tasha kääntyi itseensä tyytyväisenä vasemmalle ja suuntasi kohti viimeistä kauppaa. Kun hän työnsi oven auki, sisältä kaikui hänen lempijoululaulunsa ja tulvahdus viileää,

ihanan tuoksuista ilmaa täytti keuhkot. Hän kuuli pikkutytön sanovan ”Äiti, katso tuota tättiä vaaleanpunaisessa takissa, hän on nätti”, ja yhtäkkiä maailma oli mallillaan. Hänet valtasi ilo. Iltapäivällä hän lentäisi äitinsä luokse Etelä-Ranskaan, ja he viettäisivät joulun yhdessä... mikä olisi sen täydellisempää?

Kaksikymmentä minuuttia myöhemmin maailma ei ollut enää mallillaan, ja Tasha tunsii jääkylmien sormien kosketuksen lähenevän sydänalaa samalla kun hänen omat sormensa penkoivat epätoivoisesti käsilaukkua ja taskuja jo kolmatta kertaa.

”Se on jossain täällä. Sen on pakko olla täällä, se oli minulla edellisessä kaupassa...”

Takana seisova jono oli jo alkanut ääntelehtiä ärtyneesti viivytyksen vuoksi.

”Kannattaa sitten käydä katsomassa, jäikö se sinne”, kassatiskin takana oleva harvinaisen myötätunnoton tyttö sanoi.

”Mutta tiedän, ettei se jäänyt sinne, se oli kädessäni...” Oli mahdotonta palata mielessään askel askeleelta taaksepäin, kun Slade karjui kovaäänisistä MERRY CHRIIIIIISSTMAAAAAS ja mieleen alkoi iskeä paniikki.

Tashan takana jonossa seisova mies sanoi kovaan ääneen: ”Anteeksi, mutta pysäköintiaikani on umpeutumassa, saanko maksaa ostokseni?”

”Kyllä.” Kassatyttö työnsi Tashan ostokset sivuun ja kurottui seuraavan asiakkaan ostoskorja kohti.

Voi herrajumala, missä hänen luottokorttinsa oli? Mitä hän oli sille tehnyt? Tasha kävi taskunsa vielä kerran läpi pahoinvointia tuntien. Kolme päivää sitten pankkikortti oli naksahnut katki, kun hän oli typeryksissään raaputtanut sillä auton tuulilasista jäätä, eikä uusi kortti ollut vielä tullut.

Ja nyt luottokortti oli kadonnut. Painajainen, *painajainen*.

”Jos se on varastettu, se on mitätöitävä”, jonossa oleva nainen muistutti.

Varastettu...

Tashan pää tulvahti täyteen mielikuvia siitä, kuinka kortti oli pudonnut ja sujautettu varkain jonkun taskuun. Siltä ehtisi viedä kahdessakymmenessäkin minuutissa paljon rahaa. Tasha nyökkäsi ja sanoi: ”En tiedä, mihin numeroon se pitää ilmoittaa varastetuksi.”

”En minäkään”, nainen sanoi mutta lisäsi avuliaasti: ”Numero on painettu kortin taakse.”

Tasha keräsi kassinsa, kääntyi ja riensi kaupasta ulos. Kun hänellä oli ollut vaikeuksia kantaa kaikkia ostoksiaan M&S:llä, hän oli luopunut yrityksestä mahduttaa kortti täyteen ahdettuun lompakkoon. Kaikki palasi nyt mieleen: hän oli sujauttanut kortin sen sijaan yhteen muovikassiin. Sydän laukkasi toiveikkaasti, kun hän tajusi kassin olleen yksi niistä, jotka hän oli heittänyt pois Tetris-tyylisessä uudelleenjärjestelyssään.

Mikä tarkoitti, peukut pystyyn, että kassin ja kortin pitäisi olla yhä roskiksessä.

Tasha seisoి hengästyneenä ja läähättäen roskiksen edessä ja tuijotti sitä helpottuneena siitä, ettei sitä ollut tyhjennetty, mutta hieman tympääntyneenä roskamäärästä, joka siihen oli hänen lähdettyään ahdettu, varsinkin ylösalaisin olevasta styroksirasiasta, josta döner-kebabin jämät nyt valuivat kaikkien mitä sen alla oli.

Olisi myös helpottanut elämää, jos roskis olisi ollut ylhäältä avoin. Mutta ei, tämä oli suorakulmaista, päältä suljettua mallia, jonka sivuilla oli postiluukun kaltaiset luukut. Onneksi ne olivat sentään hieman oikeaa postiluukkua leveämmät.

No, paras käydä töihin. Tasha laski lukuisat kassinsa jalkakäytävälle, riisui vaaleanpunaisen villakangastakkinsa ja kääri mustan mekkonsa hihat.

Yök, tämä oli todella ällöttävää. Käsi tahmaantui muutamassa sekunnissa chilikastikkeesta, paljaaseen käsivarteen tarttui revittyjä salaatinlehtiä ja nurinpäin olevasta McDonaldsin kipostakin roiskahti päälle sulanutta jäätelöä. Roskiksessa oli tupakantumppeja, viinietikan kyllästämiä ranskalaisia ja jotain ällöttävän limaista ja tunnistamatonta.

”Nälkä vai? Jos olet noin epätoivoisessa jamassa, me voidaan ostaa sulle hampurilainen!”

Ihanaa, juuri tätä tässä kaivattiin. Tashan ympärille oli kerääntynyt rulla- ja potkulautailevien teinipoikien joukko katselemaan.

”Näin yhden vanhan juopon äijän oksentavan vähän aikaa sitten tuohon roskikseen”, yksi pojista huusi.

”Se myös kusi siihen.” Pojan kaveri liittyi mukaan ja sai toiset pojat repeilemään naurusta.

Okei, tuo ei pitänyt paikkaansa, he sanoivat niin vain hänen kiusakseen. Tasha jätti heidät tarkoituksellisesti huomiotta, kävi polvilleen, nojautui jääkylmää valurauta-astiaa vasten ja työnsi käsivartensa syvemmälle sen iljettäviin syvyysiin. Pojat hihittivät yhä, ja muut ostoksilla olevat pysähtyivät tuijottamaan, kun hän haroi avuttomana roskiksen pimeää sisusta yrittäen tunnustella yksittäistä luottokorttia rytistetyin ostoskassin sisällä.

”Voisitko vetää kätesi pois sieltä”, kahvimukia pitelevä teräväpiirteinen nainen ärähti.

”Minä vain etsin yhtä juttua.”

”Minun on heitettävä tämä sinne, ja minulla on kiire.”

”Anteeksi, mutta –”

Liian myöhäistä, nainen oli jo viskannut pahvimukinsa roskikseen, ja Tashan käsivarsi oli nyt litimärkä haaleasta cappuccinosta.

”Oikein hyvää joulua sinullekin”, Tasha mutisi puoliääneen.

”Siellä on takuulla koiranpaskaa ja kaikkea.” Pojat nauroivat hervottomasti ja kilpailivat aina vain vatsaa vääntävämpien ideoiden keksimisestä. Yksi heistä oli alkanut rullalautailulla roskiksen ympäri, ja laudan pyörien viuhuminen uhkaavasti muutaman sentin päässä Tashan jaloista teki tästä kaikesta entistä sietämättömämpää.

”No niin, nyt riittää. Alkakaahan häipyä.”

Ääni oli käskevä ja kuului jollekulle, jota huppariasuinen teinijoukko ei hätkäyttänyt vähääkään ja joka otti vaivattomasti tilanteen hallintaan. Koska se tuli suoraan Tashan takaa, Tasha ei nähnyt äänen omistajaa, mutta oli todella iloinen tämän paikalle tulosta.

Sydänjuurista kiinni nappaava hyvän mielen romaani

Halliella on salaisuus. Hän on umpirakastunut mieheen, joka on täysin hänen ulottumattomissaan, mutta kaikin muin tavoin aivan täydellinen napakymppi. Halliella on myös toinen ongelma. Hän sairastaa vakavaa keuhkosairautta, ja rakkauden pitäisi olla viimeinen asia hänen mielessään.

Flon ongelma on toisenlainen. Hänen ihastuksensa Zanderin kanssa vaikuttaa valoisa, kunnes miehen pelottava sisko tunkee kyyhkyläisten väliin. Sisko vahtii Zanderin tekemisiä niin tiukasti, että toivoa ei ole edes ystävydestä, saati sitten jostain suuremmasta.

Tashallakin on ongelma. Hänen uusi poikaystävänsä on uhkarohkea rämäpää, eikä Tasha itsekään ole kaikista varovaisinta sorttia. Tasha ei silti voi olla pelkäämättä, että jokin hänen poikaystävänsä seikkailuista tulee olemaan tämän viimeinen.

Jill Mansellin romaanien pariin ovat löytäneet tiensä jo miljoonat lukijat. Eikä syyttä, sillä hänen kirjansa saavat jokaisen rakastumaan niiden ihastuttaviin henkilöhahmoihin, huikeisiin juonenkäänteisiin ja terävään dialogiin. Mansellin kolmas suomennettu romaani *Kolme ihanaa asiaa* sinusta on yhtä tervetullut ja lämmin kuin kuppi kuumaa teetä sadesäällä.

